

Любов як самозречення легка,
і самовтрата — це принада світу.
Чого ж тебе, чужу і гордовиту,
відчув я щедрим серцем кріпака.
Припав очима до твоїх очей,
устами — уст шукав — та задаремно!
О, як твоє обридження пече,
о, як гнітить, аж у зіницях темно.
А чи любив? Мабуть, любив, бо знав,
що в цілім світі — тільки Ти і Вічність.
Крутоберега в'юниться Борзна,
і образ твій лежить в її потіччі.
Він гордовитий і чужий. Він мій
(а я себе за тим видінням бачу).
Надії трачу, сподівання трачу,
вже обрій ледь тріпнувся голубий —
лечу за ним. Лечу за ним — твої
видіння, сни невиспані, розлука.
Розлучена ріка стріляє з лука,
бо серпня відридали солов'ї.